

Prisforhøjelser paa Livsfornødenheder har forringet den paagældende sædvanemæssige Løns Værdi i væsentlig Grad."

Den sædvanemæssige Løn bliver alt-saa herefter ikke længere afgørende, naar der for Arbejdet gælder almindelig Lands-overenskomst — eller Overenskomst for den paagældende Landsdel — med højere Løn-vilkaar. Da Spørgsmaalet om Berettigelsen af en Persons Arbejdsvægring ogsaa ved de i nærværende Lovforslag omhandlede Arbejder maa bedømmes efter de almindelige Regler i Arbejdsløshedslovens § 17, hvis Lovforslaget ikke indeholder anden Bestemmelse, og da disse Arbejder formentlig saa godt som alle vil være af en saadan Art, at de falder ind under en Landsoverenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, nemlig den for Entreprenørfaget gældende, bliver Resultatet, saafremt Ændringsforslaget til Arbejdsløshedsloven gennemføres, at en Person normalt ikke er pligtig at overtage Arbejde efter nærværende Forslag, naar Lønnen ligger under den i den nævnte Landsoverenskomst fastsatte.

Uanset at det uden udtrykkelig Bestemmelse derom maatte antages, at Spørgsmaalet om en Arbejdsvægrings Berettigelse maatte bedømmes efter de almindelige Regler i Arbejdsløshedslovens § 17, har Ministeriet dog under Hensyn til det foran anførte skønnet det rettest i nærværende Forslag at optage en udtrykkelig Bestemmelse, hvorefter Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person har haft fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et efter Loven anvist Arbejde, afgøres efter Reglerne i Arbejdsløshedslovens § 17, se Forslaget § 1, Stk. 5.

Efter det anførte om Lønnens Størrelse og endvidere under Hensyn til de foreliggende statistiske Oplysninger om Arbejdstidens Længde pr. Uge, jfr. foran Sp. 4536, samt til, at Ordningen foreløbig kun foreslaas forlænget for 1 Aar, har Ministeriet ej heller fundet det nødvendigt i nærværende Forslag at optage nogen Bestemmelse om en Minimumsgrænse for Arbejdstidens Længde pr. Uge udover, hvad der følger af Regelen i § 1, Stk. 3, Nr. 2.

Som tidligere nævnt er der kun i Forslagets § 1, Stk. 4, § 1, Stk. 5, § 2, Stk. 1, og § 5 optaget nye Bestemmelser, afvigende fra Loven af 15. December 1934. Om disse bemærkes følgende:

Til § 1, Stk. 4.

Det foreslaas her, at det Beløb, der kan gøres til Genstand for Refusion, andrager

50 Øre pr. Time, dog at Refusionen normalt ikke kan overskride 50 pCt. af Lønnen. I den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 15. December 1934 var det Beløb, der kunde anmeldes til Refusion, sat lavere for Landdistrikterne, nemlig til 40 Øre pr. Arbejdstime for Forsørgere, og Refusionsbeløbene var dernæst i alle Kommunegrupper sat lavere for Ikke-Forsørgere end for Forsørgere, idet de for Ikke-Forsørgere kun androg henholdsvis 35 Øre (København, Frederiksberg og Gentofte), 30 Øre (Købstæder m. v.) og 25 Øre (øvrige Land). Idet der i øvrigt angaaende Forhøjelsen af Refusionsbeløbet for Landkommunerne henvises til de almindelige Bemærkninger, bemærkes det, at Aftrapningen af Refusionsbeløbene efter Kommunegrupper var en naturlig Følge af, at disse Arbejder med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejdsvægring var underkastet § 17, Stk. 2, i Arbejdsløshedsloven af 20. Maj 1933, hvorefter Arbejdsløshedslovens Størrelse ikke kunde anses for fyldestgørende Grund til Arbejdsvægring, saafremt denne ikke var under, hvad der i den paagældende Virksomhed eller Egn sædvanlig ydes for tilsvarende Arbejde. Da den sædvanemæssige Løn er lavere paa Landet end i Byerne, blev Refusionsbeløbet sat lavere for Landdistrikterne end for Hovedstaden og Provinsbyerne.

I Henhold til Ændringsforslaget til Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 2, der er citeret foran i de almindelige Bemærkninger, skal den sædvanemæssige Løn derimod ikke være afgørende, for saa vidt der for paagældende Arbejde gælder almindelig Landsoverenskomst — eller Overenskomst for den paagældende Landsdel — med højere Lønvilkaar. Da der, som ligeledes nærmere omtalt i de almindelige Bemærkninger, for i hvert Fald langt de fleste af de Arbejder, der vil komme ind under nærværende Lovforslag, gælder en almindelig Landsoverenskomst med samme Lønsats for hele Landet, bør det Beløb, der kan gøres til Genstand for Refusion, ligeledes være det samme for alle Dele af Landet.

Fastsættelsen af et lavere Refusionsbeløb for Ikke-Forsørgere var begrundet i, at Kommunernes Udgifter til Forsørgelse af Ikke-Forsørgere er lavere end til Forsørgelse af Forsørgere. Det Beløb — nemlig de to Trediedele — som Kommunen vilde kunne anmelde til mellemkommunal Refusion, hvis der blev ydet Undersøttelse, vilde saaledes være mindre for Ikke-Forsørgernes end for Forsørgernes Vedkommende. Hvis der i Stedet for at ydes Under-